

Skjærtorsdag

29. mars 2019

Grindheim kyrkje og Åknes kapell

Lukas 22, 14 – 23

Jesus feiret påske sammen med sine læresveiner. De feiret en frihetsfest. 1250 år tidligere klarte jødefolket å rømme fra slaveriet i Egypt.

Så spiste de hvert år senere et måltid sammen for å minnes det som skjedde. De ble fri fra slaveriet og begynte på vegen til det lovede landet, det som Gud ville gi dem. Gud hadde gjort en pakt, gitt dem et løfte om et land.

17. mai er vel det nærmeste vi kommer her hos oss. Grunnloven er også en pakt. Vi feirer og minnes en viktig hendelse i historien som er grunnlaget for det gode som vi kan oppleve nå.

Jødene feirer fortsatt påske, eller pesach, som det heter på hebraisk. Og det påskemåltid som er blitt best dokumentert opp gjennom århundrene, det er nok det som Jesus holdt med sine læresveiner, det som vi nå har hørt referat ifra.

Jesus gjør noe mer enn å minnes den frigjøringa som engang fant sted. Han inngår en ny pakt, knyttet til hans kropp. Når brød og vin deles, når Jesu kropp og blod blir gitt til mennesker, da skjer det noe. Da tilgis synder. Da får den trette nye krefter. Da skapes fellesskap, et fellesskap som en gang skal bli fullkomment. Det skal skje i Guds rike.

Det er mye som er likt med jødisk påske og vår påske. Det handler om et måltid. Der er fellesskap. Det er frigjøring fra det som holder nede: Et egyptisk slaveri den gang, våre synder som holder oss nede nå. Det ligger ei reise framfor.

Jødene var 40 år i ørkenen. Vi lever i en verden der vondt og godt skjer. Og det handler om å komme fram. Jødene kom til landet som fløyt av melk og honning. Vi kommer engang til Guds rike, der Jesus skal feire måltid med oss. Da blir det ikke enkel servering med en tørr kjeks og en liten skvett vin. Da blir det bryllupsfest.

Maria budskapsdag og jula handler om at Gud blir kropp. Nattverden handler om at vi får del i den kroppen. Gud gir seg selv til oss.

Jesus feiret påskemåltid, og han visste at han skulle dø. Han hadde provosert hele det jødiske maktapparatet. Han var en trussel for folkets ledere. Og han visste at en av hans egne kom til å angi han. Slutten var veldig nær. Dette var siste kvelden.

Når livet går mot slutten, da er det mange som skriver testamente. Den siste viljen settes ned på papiret.

Mange har sine forhåpninger til et testamente som de vet ligger i en safe et eller annet sted. Og mange blir veldig skuffet når testamentet leses opp. Hvis det er flere slektninger som står på samme linje, som er like nær den avdøde, og så det er en som arver alt, da blir de andre lei seg og kanskje sinte.

Å bli skuffet fordi en ikke får noe som en aldri har hatt krav på, bare håp om, det må en tåle. Slik er livet, og slike skuffelser klarer folk flest å leve med.

Men en annen konsekvens er at relasjoner blir ødelagt. Når en får alt, hvem vil da være sammen med den personen? Mange slektninger som før var gode venner, de ser aldri noe mer til hverandre. Fellesskap er blitt ødelagt.

Hvis en skriver sitt testamente slik at de som lever videre beholder sine gode relasjoner, da har en oppnådd noe viktig. Gode mellommenneskelige forhold har mye mer verdi enn alt det som kan eies og kjøpes og selges og arves.

Jesus har den siste kvelden med sine nære medarbeidere. Han ikke bare skriver testamente. Han deler også ut. Dette er min kropp. Dette er mitt blod. Alt han har, det får alle del i. Ja, til og med Judas, han som skulle komme til å forråde Jesus, han fikk. Peter, som senere samme natt tre ganger nekta for at han kjente Jesus, han fikk. Det er Guds vesen: Å dele ut.

Her er alle på samme linje. Ingen får mer, ingen får mindre. Etterpå har ingen grunn til å være misunnelig eller lei seg eller sint. Nattverdens gave er den samme

Det vil si, noen får kanskje mer enn andre. Den som får mye tilgitt, får jo mer enn den som ikke har så mye å få tilgivelse for. Gud skjelner ikke mellom grove og mindre grove syndere. Det er det vi mennesker som gjør. Så i våre øyne får noen mer enn andre. Det tror jeg vi lever godt med.

En gang var det en mann som var dødssyk. Han ville nok ikke komme til å dø neste dag slik som Jesus, men det var dessverre ikke så lenge til. Han inviterte dem som han hadde hatt med å gjøre i livet for en samtale. Målsettinga var klar: Han ville sette dem fri.

Slik er nattverden. Jesus setter oss fri. Samtidig fører han oss sammen.

Dessverre er det mange som ikke ser det. Hva læresveinane forsto, det vet jeg ikke helt, men det gikk ikke lang tid før de var på ville veier. Straks måltidet var

over, begynte de å krangle. Jesus sier til dem at en av dem kommer til på svike han. Hvem kan det være? Læresveinane mistenkte hverandre.

Vi har ikke noe referat fra den krangelen, men jeg ser for meg at hver og en av de fremhevde sin egen fromhet og trofasthet og mistenkeliggjorde de andre. Hva har ikke den og den gjort før!

Slik er menneskene. Vi innser ikke våre egne svakheter, men vi er raske til å dømme og mistenkeliggjøre de andre.

Jesus måtte tale strengt til læresveinane. Han snakket tydelig til dem om hvem som var størst og hvem som var minst. Den største skal være den minste. Og lederen skal tjene de andre. Så ga de seg med å krangle.

Deretter gikk Jesus til Getsemane for å be. Han ba om å få slippe det som skulle komme. Og han ga læresveinane klar bekjed om å våke og be med han. Det var 11 av dem som var der.

Samtlige 11 sovnet. Ingen var der for Jesus da han trengte dem.

Dette var den første nattverdmenigheten. De ble også de første lederne i kirka. Jesus valgte å satse på disse karene her som viste svært tydelig at de hadde menneskelige karaktertrekk.

Alle har vi ting vi strever med som vi så langt ikke har klart å gjøre noe med. Og vi har synder som vi ikke er klar over. Selvinnsikt vil alltid være begrenset. Men vi ser veldig godt hva andre gjør galt.

Jesus inviterer til fellesskap. Jesus vil dele ut sine gaver. Han vet at vi er selvgode. Han vet at det er risiko for at vi kan begynne å krangle rett etterpå og vi kan sovne når han trenger oss. Han deler ut like vel. Han vet at vi trenger å få del i han.